

Eugeniusz Sakowicz
UKSW, Warszawa

MARYJA – MATKA SWOJEGO LUDU: REFLEKSJA WPROWADZAJĄCA

1

1. WZÓR PRZYJĘCIA BOSKIEGO OBDAROWANIA – MACIERZYŃSTWO I DZIEWICTWO MARYI

Kościół katolicki od początku swojego istnienia wielką czcią otacza Najświętszą Maryję Pannę. Oddaje Jej cześć w rozliczonych sanktuariach rozsianych, niczym ziarna zawierzenia i ufności Bogu, po całej ziemi. Obdarza Maryję niezliczonymi wprost tytułami, które wskazują na Nią jako Osobę wybraną przez Boga do spełnienia największej w dziejach misji, która powierzona została przez Niego człowiekowi, misji obdarowania Syna Bożego ludzką naturą. Wśród wszystkich tytułów mariologicznych, czyli odnoszących się do Maryi najważniejszym jest tytuł – Matka Boża. Streszcza on wszystkie imiona Maryi.

W Imię Matka Boża bardzo wyraźnie wpisuje się Imię „Matka Swojego Ludu”. W dniu objawienia Maryi, które miało miejsce 19 września 1846 r. we francuskich Alpach, niedaleko wioski La Salette, na zakończenie Orędzia Matka Boża dwukrotnie powiedziała do dzieci, świadków objawienia – Melanii i Maksymina: „A więc, moje dzieci, ogłoście to całemu mojemu ludowi”.

Maryja uznana przez Tradycję Kościoła za „Drugą Ewę” zmieniła losy świata. Jest Ona solidarna ze wszystkimi ludźmi, ludźmi każdej kultury i religii. Maryja dzięki Bożemu wybraniu stała się prawdziwie Matką wszystkich żyjących, Matką Swojego Ludu. Spełniając wolę Boga Ojca, dzięki Duchowi Świętemu dała życie Temu, który jest życiem – Jezusowi Chrystusowi. Całkowite zaufanie Maryi Bogu, niepodzielne, pełne oddanie Siebie Bogu stanowi wzór przyjęcia przez człowieka Bożego obdarowania.

A) MARYJA – W PEŁNI OBDAROWANA

Maryja, Matka Chrystusa, „pełna łaski” wybrana została przez Boga na Matkę Mesjasza (Mt 1, 18-25; 2, 11-14; Łk 1, 26-26; 2, 51). Bezgranicznie wierna Bogu słuchała Jego Słów (Łk 1, 38; 2, 19. 22-24. 27. 41-42. 51; 11, 27-28). Z woli Boga miała udział w życiu publicznym Jezusa (Mt 12, 46-50; Mk 6, 3; J 2, 1-12), udział w Jego męce (Łk 2, 35; J 19, 25-27) oraz w życiu Kościoła (Dz 1, 14; 2, 2). Maryja stanowi wielki symbol Kościoła (Ap 12, 1-17).

Uchronienie Najświętszej Maryi Panny od grzechu pierworodnego i jego skutków było pierwszym gestem pełnego Bożego obdarowania. Przygotowywana przez Boga do Bożego macierzyństwa – Niepokalanie Poczęta, całą duszą i ciałem otworzyła się na Jego życiodajną moc i działanie. Maryja stanowi wzór – nie tylko dla kobiet, ale także i dla mężczyzn – całkowitego oddania się, poświęcenia się Bogu. Wielcy mężowie i córki Boga – święci i święte, zmieniający losy świata, w życiu swoim szczególną czcią otaczali Maryję. Byli jej wiernymi sługami. Ona była Matką ich myśli, pragnień, słów, czynów, decyzji. Można wybrać z katalogu świętych i błogosławionych niezliczoną wprost „procesję”, „orszak” ludzi zakochanych w Najświętszej Maryi Pannie. Pragnęli oni całkowicie – tak jak Ona! – należeć do Boga.

Wolność Maryi od grzechu oznaczała pełnię obdarowania łaską Bożą. Wielkoduszne „Tak!” wypowiedziane przez Maryję wobec wysłannika Bożego – Archanioła Gabriela, zwiastującego poczęcie i narodzenie Jezusa

1. Maryja – Matka swojego ludu

Chrystusa nie było jednorazowym „Tak”. Całe Jej życie to wielkie i nieustanne „Tak!”, ponawiane w każdej chwili, aż do momentu Jej „zaśnięcia”. Wniebowzięcie Maryi z duszą i ciałem, którą to prawdę wiary głoszą Kościoły: katolicki i prawosławny było nagrodą wiernego Boga udzieloną wiernej Służebnicy Pańskiej. Maryja nazywana jest przez pobożną Tradycję „Świątynią Ducha Świętego”. Stanowi Ona przykład człowieka „chodzącego w Duchu Świętym”, kierującego się Jego natchnieniem i światłem. To Duch Święty uczynił Ją Matką Swojego Ludu.

Najświętsza Maryja Panna stanowi wzór Bożego obdarowania. Wspomniałomyślnie przyjęła dla wszystkich ludzi Boży Dar – Jezusa Chrystusa. Jezus Chrystus, który ofiarowany został Maryi i tym samym udzielony dla całej ludzkości. Maryja Dzieciątka Jezus z Betlejem, Maryja Sługi Jahwe zdjętego z krzyża i złożonego do grobu w Jerozolimie, Maryja zmartwychwstałego Pana, w każdej chwili swojego życia żyła Bogiem. Służyła Swojemu Synowi. Współcierpiała z Nim. Służy dziś Swojemu Ludowi i z Nim współcierpi. Będąc Matką Jezusa stała się Matką wszystkich ludzi przez Niego odkupionych. Stała się i na wieki pozostaje Matką Kościoła – Mistycznego Ciała jego Syna.

B) WARTOŚĆ MACIERZYŃSTWA I DZIEWICTWA

Kościół okazuje wielki szacunek i troskę macierzyństwu i dziewictwu. Przyjmuje tę postawę pod patronatem Najświętszej Maryi Panny – zawsze Dziewicy i zawsze Matki, która poczęła i narodziła Syna Bożego. Dziewictwo i równocześnie macierzyństwo Maryi jest wielką tajemnicą wiary. Rozpatrując tę prawdę wiary z punktu widzenia nauk przyrodniczych można tylko dojść do zanegowania dogmatu twierdząc, że macierzyństwo nie ma nic wspólnego z dziewictwem. W świetle wiary natomiast dziewiczość Maryi jawi się jako pełnia macierzyństwa. Dziewictwo i macierzyństwo Maryi to znak wszechmocy Boga. Będąc twórcą praw natury może On prawią te zawiesić, nie dla sensacji czy podziwu ludzi żadnych nadzwyczajnych znaków, lecz po to, by okazać Swoją moc, wielkość, majestat, miłość, wolę zbawienia wszystkich ludzi. Maryja rodząc Jezusa obdarowała Boga

człowieczeństwem. Przez Maryję wszyscy ludzie obdarowali Jezusa Chrystusa naturą ludzką.

Dziewictwo i macierzyństwo Maryi to cud, czyli Boże działanie mające tylko jeden cel – zbawienie człowieka. Kobiety ofiarujące Bogu swoje dusze i ciała – siebie jako osoby, wybierające Jezusa jako swojego Oblubieńca, solidaryzują się z Maryją Dziewicą. W Niej odkrywają piękno dziewiczej tożsamości. Wszystkie matki poczynające i rodzące dzieci, bez względu na to, jaką wyznają religię, związane są więzią solidarności z Maryją rodzącą Jezusa.

Wcielenie Jezusa Chrystusa w łonie Maryi to największy sprzeciw Boga wobec aborcji, to afirmacja „kultury życia” w obliczu obecnej w świecie niemal powszechnie „kultury śmierci”. Czystość macierzyństwa Maryi to wielki sprzeciw wobec instrumentalnego traktowania ciała kobiety oraz ciała mężczyzny. Ich ciała – ich osoby są „Świątynią Ducha Świętego”.

2) OBDAROWANA PRZEZ BOGA – OBDAROWUJĄCA SWÓJ LUD

Tytuły mariologiczne oraz tytuły chrystologiczne ukazują głębię tajemnicy Matki Bożej i Jej Bożego Syna – Jezusa Chrystusa. O Najświętszej Maryi Pannie wypowiada się Pismo Święte Nowego Testamentu. Jej postać – jak wierzą katolicy posłuszni *Magisterium Ecclesiae* – zapowiedziana została w Starym Testamencie. Pisarze wczesnochrześcijańscy, Ojcowie Kościoła, doktorzy Kościoła, wspomniani święci, oddawali cześć Maryi. Pielgrzymujący Lud Boży zawsze wędrował z Maryją i przez Maryję ku wyznaczonemu przez Boga celowi.

A) MARYJA – IMIĘ, W KTÓRE WPISANA JEST NADZIEJA

Niezliczone ludzkie imiona wpisane są w jedno, jedyne zbawcze Imię Jezusa Chrystusa. Ludzie wszystkich czasów – przeszłych, obecnych

1. Maryja – Matka swojego ludu

i przyszłych oraz każdej bez wyjątku kultury i religii, dożywający sędziowości i dostojnej starości oraz nienarodzone osoby – ludzkie *aborty*, ofiary przemocy narodzonych wobec nienarodzonych, posiadają imiona. Nawet bezimienni mają przed Bogiem swoje imiona! Każde ludzkie imię najpełniej odczytać można w świetle odkupieńczego Imienia Jezusa. Każdy człowiek ma imię, nosi imię niczym brzemień, spełnia misję, która w imię jest wpisane. Imię jest łącznikiem tradycji rodzinnej, stanowi spoiwo tejże tradycji. Łączy czasy przeszłe z czasami, które przyjdą. Wszyscy ludzie powołani są do nieustannego odnawiania swojego imienia. Chrystus Święty jest proklamacją Chrystusowego Imienia i wpisaniem doczesnego imienia człowieka w wieczne Imię Chrystusa. Również imiona nieochrzczonych przyporządkowane są Imieniu Chrystusa.

Imieniem niosącym Nadzieję światu, każdemu człowiekowi, każdej kulturze jest Imię Maryi. Imię Maryi zrodziło Imię Jezusa! Maryja uwierzyła Nadziei Bożej, wbrew nadziei ludzkiej. W Maryi, w jej Imieniu spotkała się odwieczna Nadzieja Boga z doczesną nadzieją człowieka. Imię Maryi można w pełni odczytać, gdy zacznie się „odczytywać” Imię Chrystusa. Podobnie imię człowieka staje się zrozumiałe w świetle prawdy Imienia Chrystusa. Imię jest znakiem tożsamości. Maryjna tożsamość to tożsamość Nadziei. Maryja sama nie wpisała Nadziei w swoje Imię. Nadzieja, którą namaszczone zostało imię Maryi była darem samego Boga wszechmogącego, bogatego w Nadzieję. Bóg jest na zawsze pełnią Nadziei, jej niewyczerpanym źródłem, nieosiągalnym szczytem.

Systemy filozoficzne oraz ideologiczne przeciwne człowiekowi, prześladowając go z racji na rasę, religię, kulturę odbierały mu imię, odzierały z dobrego imienia, profanowały i deptały imię, zmieniały imię wg własnego uznania i koniunkturalnych prądów. W systemach wrogich człowiekowi ginęła osoba a pozostawał numer: obozowy, statystyczny, konsumencki. Święci Kościoła różnych wieków i miejsc – powtórzmy – zakochani byli w świętym Imieniu Maryi. Z Imienia tego czerpali duchowe inspiracje i siły. Ich życie było wielkim hymnem wdzięczności wyśpiewanym na cześć Imienia Maryi. Czyny ich i działania stanowiły akty adoracji Najświętszego Imienia Maryi. Święcie stanowili i stanowią wielki zbawiony Lud, Lud samego Boga. Ich Matką była i pozostanie na zawsze Maryja

– Matka Swojego Ludu, Matka wszystkich świętych, tych zbawionych oraz świętych, tych naznaczonych krzyżem Chrystusa w akcie chrztu oraz w akcie usynowienia przez tajemnicę Jego wcielenia.

B) MATKA – OTWARTA NA ŻYCIE, PRZYJMUJĄCA ŻYCIE, BĘDĄCA ŻYCIEM

Matka odgrywa rolę szczególną w kulturach świata. I chociaż przez wieki znajdowała się ona „w cieniu” mężczyzny to jednak utożsamiana była z życiem. W niektórych kulturach rola matki była deprymowana. Maryja przywraca wartość matkom, jako dawczyniom życia, jeśli kiedykolwiek i przez kogokolwiek godność ta była im odebrana. Maryja pozwala od dwóch tysięcy lat odnajdywać się matkom w Niej samej. Maryja jest Matką wszystkich matek – chrześcijanek i niechrześcijanek.

Otwartość na życie implikuje pokorę. Jest gotowością poniesienia ofiary, wyrzeczenia. Postawa otwartości wskazuje na serce gotowe do poświęcenia się i – w konsekwencji – do oddania siebie całego drugiej osobie. Maryjne „Tak!” – wypowiedziane Bogu przed Aniołem – Świadkiem Nieba i Ziemi, było bezwarunkowym znakiem afirmacji życia. „Tak!” Maryi było wielkim „Amen!”, gorliwym „Niech tak się stanie!”. Otwartość na życie jest gotowością spełnienia woli Bożej. „Tak!” człowieka jest wspinałomyślną – bohaterską odpowiedzią na „Tak!” Boga.

„Przyjmowanie życia” jest w najgłębszym sensie komunią życia – pojednaniem z życiem. „Przyjmowanie” to dobromyślność w akceptacji daru, którego źródłem jest sam Bóg – pełnia darów, Dar darów. Macierzyństwo ludzkie ma swój początek w ojcostwie Bożym. Maryja – Matka wspiera, prowadzi, patronuje macierzyństwu każdej matki i ojcostwu każdego ojca.

„Nie!”, powiedziane życiu oznacza odcinanie się od źródeł istnienia. Wpisuje się bardzo wyraźnie w autodestrukcyjne „Nie!”, wydobywane z ciemnych zakamarków duszy ludzkiej od zarania dziejów. „Nie!” wobec życia generuje „kulturę śmierci”, będącej ostatecznie antykulturą.

Maryja – Matka będąca Życiem wskazuje na jego świętość. Bóg jest życiem, wszystko, co nie jest z Boga jest śmiercią. Świętość życia oznacza

1. Maryja – Matka swojego ludu

jego „Boży” wymiar. Macierzyństwo kobiety to uczestnictwo w macierzyństwie Boga, w którym spotyka się pełnia ojcostwa z pełnią macierzyństwa. Ojcostwo Boga zawiera w sobie pełnię Bożego macierzyństwa.

C) SWÓJ LUD – KAŻDY LUD (NARÓD, PLEMIEŃ, SPOŁECZNOŚĆ) POWIERZONY JEST MARYI

Boskie macierzyństwo Maryi jest u początku Boskiego wybrania każdego ludu, narodu, plemienia. Macierzyństwo Matki Bożej „skierowane” jest „ad gentes” – do wszystkich bez wyjątku ludów. Najświętsza Maryja Panna rodząca Jezusa Chrystusa – Syna Bożego, darowała Go człowiekowi każdej kultury. Jezus poprzez akt wcielenia dokonał „namaszczenia” całej ludzkości. Ów Maryjny Lud Boży „zbudowany” jest z niezliczonych ludów, narodów, plemion, większych i mniejszych społeczności. Od aktu wcielenia Syna Bożego każdy bez wyjątku człowiek jest „podobny” do Jezusa. Inkarnacja Jezusa oznacza odtworzenie pierwotnego „obrazu” i „podobieństwa” człowieka do Boga. Skoro od Chrystusa przywrócone zostało ontyczne – bytowe, duchowe podobieństwo człowieka do Boga to konsekwencją tego jest zawiązanie więzi międzyludzkiej w całej ludzkiej społeczności. Konsekwencją aktu wcielenia jest solidarność wszystkich bez wyjątku, którą należy uświadamiać, odkrywać, odnawiać, chronić, rozwijać.

Od chwili poczęcia Jezusa w Maryi, nie ma już ludów, narodów, plemion, społeczności obcych, wydziedziczonych, zepchniętych na margines areopagów świata. Każdy człowieka w Chrystusie jest „człowiekiem wybranym”, każda zbiorowość ludzka, zgromadzenie ludzkie stanowi zapowiedź jednego Kościoła – jedyne Ludu Bożego. Misjami chrześcijan idących „ad gentes” kieruje Najświętsza Maryja Panna – Misjonarka Boga w Trójcy Jedyne, Przewodniczka Ludu Bożego i jego Służebnica. Celem tego posłania „ad gentes” jest proklamowanie istnienia nowego Ludu Bożego, uświadamianie „adresatom” misji, iż Chrystus zapoczątkował nowy Lud Boży, którego wszyscy ludzie są organicznymi częściami. Jezus

Chrystus – Syn Maryi, Matki Swojego Ludu, Syn Boży i Człowieczy zburzył mocą aktu wcielenia wszelkie sztuczne międzyludzkie podziały. Unięścił, zniweczył pychę budującą mury uprzedzeń, lęków i agresji oraz zasypał przepaści tą samą pychą żłobione, pogłębiane i utrwalane.

Maryja ogarnia macierzyńską i dziewiczą troską cały Swój Lud. Bliscy Maryi są wierzący i niewierzący, agnostycy i ateści. Gdyby miało być inaczej nie byłaby Maryja Matką Bożą, Matką Swojego Ludu. Stałaby się „boginią” tylko określonej grupy, „panią” nielicznych, „patronką” niewielu.

Maryja jako Matka Swojego Ludu uwyrażnia prawdę uniwersalizmu chrześcijańskiego. Żłódek, w którym złożyła swoje Dziecko – Dziecko Boże i ludzkie był obrazem Bożego Miłosierdzia. Zapowiadał drzewo krzyża, które stało w Jerozolimie, będącej centrum świata, stolicą całej ludzkości.

D) MATKA KOŚCIOŁA I LUDÓW AZJI

Powierzenie przez Kościół ludów, narodów, plemion, społeczności Matce Bożej stanowi wielki eklezjalny akt oddania. Matka Kościoła powszechnego, dla którego nie ma granic, jest Matką ludów wszystkich kontynentów: Azji i Europy, obu Ameryk, Afryki, Australii z Oceanią. Prawda o Maryi – Matce Swojego Ludu staje się bardzo czytelna w kontekście wielkich liturgicznych zawierzeń Jej opiece określonych kręgów ludzi. Uroczyste poświęcenie mieszkańców danego kraju opiece Maryi potwierdzały prawdę od dwóch tysięcy lat wytyczającą drogę Kościoła – wszyscy ludzie stanowią jeden Lud Boży! Wybrany w Starym Testamencie naród żydowski wraz z „narodem” chrześcijańskim oraz z innymi narodami nieznanymi Imienia Bożego, tworzą jedną społeczność dzieci Bożych – jeden Lud. Misją Kościoła jest uświadamianie tej prawdy temu Ludowi.

Chrześcijaństwu obcy jest podział świata na narody bardziej bliskie Bogu i te od Niego bardziej oddalone. Duch Święty – tajemniczo obecny w kulturach i religiach niechrześcijańskich jednoczy i jedna wszystkich ludzi w jeden Lud. Dziełu jednania służy Najświętsza Maryja Panna.

1. Maryja – Matka swojego ludu

Maryja zajmuje szczególne miejsce w Kościele. Matka Odkupiciela jest Tą, która „pierwsza uwierzyła” Chrystusowi. Uwierzyła Mu Swoim „ciałem i duszą” oraz głęboko „przechowywała” (czyli pozwoliła rozwijać się i wzrastać) wszystkie słowa Swojego Syna – Syna Bożego. Będąc Matką Słowa, stała się równocześnie Oblubienicą Słowa. Dając światu Słowo, oddała Jemu „Całą Siebie”.

Maryja Matka Jezusa jest pierwowzorem Kościoła. Ona uosabia Kościół. Poprzez akt wcielenia Jezusa stała się niejako pierwszym Kościołem. Jako Matka Odkupiciela jest na wieki Matką Kościoła. Maryja odbywa „pielgrzymkę wiary” wraz z Kościołem. Pielgrzymuje od pierwszych chwil jego istnienia, poprzez dzieje aż do ich końca, wyznaczonego przez *paruzję*, czyli powtórne przyjscie na świat Jej Syna, Założyciela Kościoła. Matka Boża towarzyszy Kościołowi w jego pielgrzymiej drodze, w jego trosce o wiarę, jej rozwój i proklamowanie wśród niechrześcijańskich ludów i narodów oraz plemion Azji.

Najświętsza Maryja Panna jest na wieki Matką „nowego Adama”, a zatem jest „nową Ewą”. Z tej racji wszyscy ludzie, bez względu na religię, wiarę, przekonania, światopogląd są ontycznie bliscy Maryi. Tak, jak każdy człowiek pozostaje w relacji do Kościoła, tak również każdy bez wyjątku jest w relacji do Matki Bożej.

Kościół pod patronatem Maryi wypełnia misję głoszenia Jezusa światu. Wcielenie Maryi, brzemienność Najświętszej Maryi Panny, narodzenie Jezusa i darowanie Go w chwili narodzin całemu światu było pierwszą misyjną proklamacją Jezusa Chrystusa. Kościół prowadząc dzieło ewangelizacji, angażując się w dialog międzyreligijny oraz w dzieło misyjne „ad gentes” uobecnia, przedłuża w czasie i w przestrzeni wcielenie Syna Bożego.

Dzięki niczym nieprzymuszonemu, wolnemu „Tak!” wypowiedzianemu przez Maryję Jezus afirmował ciało każdego człowieka, przyjął człowieczeństwo wspólne chrześcijanom i niechrześcijanom, ażeby w nim i poprzez nie dokonać dzieła objawienia Bożego zbawczego planu. Bóg poprzez zbawcze wcielenie poznał i przyjął do siebie to wszystko, co stanowi o człowieku, zarówno jego naturę, los, duchową kondycję, jak też i jego język, kulturę. Tak, jak wcielony Bóg przyjął język człowieka, by przez jego

kategorie i sformułowania wejść w kontakt z ludzkością, tak analogicznie Kościół nie przestaje poznawać i uczyć się języków różnych społeczeństw niechrześcijańskich oraz przyswajając wartości kultur niechrześcijańskich. W językach tych ludów i narodów głosi Ewangelię. Maryja, która uczyła Jezusa ludzkiej mowy, naucza języka komunikacji międzyludzkiej. Naucza Swoj Lud afirmacji Boga i wypływającej z niej afirmacji człowieka.

„Wcielaniu” Kościoła w świat oraz w kontekst kultur i religii Azji patronuje Matka Boża. Matka Kościoła jest szczególnie Matką Kościoła rodzącego się na tym kontynencie. Maryja wspaniałomyślnie przyjęła Słowo Boga wszechmogącego, które w niej stało się „Ciałem”. Kościół, który przyjął Słowo i który daje to Słowo niechrześcijanom, naśladuje Maryję, wspaniałomyślną Dawczynię największego daru Boga dla ludzkości – Jezusa Chrystusa.

Skoro Kościół określa dziś wyraźnie Jezusa jako Azjatę to jak najbardziej oczywistym jest stwierdzenie, iż Azjatką jest Jego Matka, Najświętsza Maryja Panna. Jako Matka Jezusa Azjaty jest Matką tych wszystkich, do których się On upodobnił, Matką wszystkich Azjatów, zarówno chrześcijan, jak i niechrześcijan.

Pełne ufności „Tak” wypowiedziane zostało przed Bogiem, darowane Jemu przez Maryję w imieniu całej ludzkości, w imieniu ludzi wszystkich czasów, każdego kręgu kulturowego, w imieniu chrześcijan i niechrześcijan, w imieniu Azjatów. Ciało Jezusa Chrystusa ukształtowane w Maryi jest „ciałem” całej ludzkości, każdego człowieka. Chrześcijanie i niechrześcijanie solidarnie ofiarowali swoje ciało Jezusowi, który je afirmował, przyjął i uświęcił, składając Bogu Ojcu w ofierze. Maryja właśnie w kontekście religii Azji jawi się jako wzór najwyższej świętości. Uosabia duchowe macierzyństwo, które – wraz z macierzyństwem naturalnym, biologicznym – jest w wielkiej czci u wszystkich Azjatów.

Maryja jako Służebnica Ludu Bożego jest Służebnicą Kościoła Azji. Matka Boża wskazuje na wielką wartość pokornej służby ludziom, do których Jej Syn upodobnił się we wszystkim oprócz grzechu. Resumé azjatyckiej mariologii stanowi poetycki zapis modlitwy do Matki Chrystusa autorstwa Jana Pawła II, który zamyka ogłoszoną w 1999 r. posynodalną adhortację *Ecclesia in Asia*:

1. Maryja – Matka swojego ludu

„Święta Maryjo, Córko Boga Najwyższego,
Dziewicza Matko Zbawiciela i Matko nas wszystkich,
Spójrz czule na Kościół Swojego Syna
Zasadzony na ziemi azjatyckiej.
Bądź jego Przewodniczką i Wzorem,
gdy wciąż podejmuje misję Twojego Syna,
misję miłości i służby w Azji.
Ty w pełni i dobrowolnie przyjąłeś wezwanie Ojca,
aby stać się Bożą Rodzicielką;
ucz nas oczyszczać nasze serca
ze wszystkiego, co nie pochodzi od Boga,
abyśmy również mogli zostać napełnieni
Duchem Świętym przychodzącym z wysoka.
Ty rozważałaś tajemnice woli Bożej
w cichości serca;
pomagaj nam podczas naszej drogi
rozpoznawać znaki potężnej prawicy Boga.
Ty poszłaś z pośpiechem do Elżbiety
i pomagałaś jej w dniach oczekiwania;
wyproś nam tego samego ducha gorliwości i służby,
gdy wypełniamy zadanie ewangelizacji.
Ty śpiewałaś chwałę Panu;
prowadź nas w radosnym głoszeniu wiary
w Chrystusa, naszego Zbawiciela.
Ty współczułaś potrzebującym
i prosiłaś za nimi Twojego Syna;
naucz nas, byśmy nigdy nie lękali się
mówić Jezusowi o świecie,
a światu o Jezusie.
Ty stałaś u stóp krzyża,
na którym Twój Syn oddał Ducha;
bądź z nami, gdy poszukujemy duchowej jedności
ze wszystkimi cierpiącymi, służąc im.
Ty trwałaś na modlitwie z uczniami w Wieczerniku;

pomóż nam oczekiwać na Ducha
i iść wszędzie tam, dokąd On nas poprowadzi.
Strzeż Kościoła przed siłami,
które mu zagrażają.
Pomagaj mu być prawdziwym obrazem
Trójcy Przenajświętszej.
Módl się, aby przez miłość i służbę Kościoła
wszystkie ludy Azji mogły poznać
Twojego Syna, Jezusa Chrystusa,
jedynego Zbawiciela świata,
i dzięki temu zakosztować radości życia w pełni.
Maryjo, Matko Nowego Stworzenia
i Matko Azji,
módl się za nami, swoimi dziećmi, teraz i zawsze!”

RÉSUMÉ

Eugeniusz Sakowicz

LA VIERGE MARIE – LA MÈRE DE SON PEUPLE

La Vierge Marie – Mère de Dieu est entourée par l’Eglise d’une grande vénération. L’appellation «Mère de Dieu» véhicule explicitement une autre appellation, celle de la «Mère de Son Peuple». Le 19 septembre 1846, lors de son apparition près du village La Salette dans les Alpes français, la Vierge Marie a terminé son Message en s’adressant à Maximin et Mélanie, enfants assistant à l’apparition: «Eh bien, mes enfants, vous le ferez passer à tout mon peuple!». La maternité et la virginité de la Vierge Marie constituent la preuve de son acceptation de la grâce de Dieu. Doté par Dieu, elle transmet à son tour à Son Peuple les dons de Son Fils – Jésus Christ.

1. Maryja – Matka swojego ludu

Elle servait Son Fils, elle participait à sa souffrance lorsqu'il mourait sur la Croix et elle se réjouissait de sa résurrection. Elle sert aujourd'hui Son Peuple et souffre avec lui. En étant la Mère de Jésus elle est devenue la Mère de tous les hommes que son Fils a racheté. Elle reste pour toujours la Mère de l'Eglise – Corps Mystique de son Fils. Aussi bien les croyants que les non-croyants, les agnostiques et les athées sont chers aux yeux de la Vierge Marie. S'il n'en était pas ainsi, elle ne serait pas la Mère de Dieu – la Mère de Son Peuple. Elle donne l'espoir à tous les hommes, y compris ceux qui ne la connaissent pas. En tant qu'une mère ouverte à la vie, accueillant la vie, incarnant la vie, elle enseigne tous les hommes – tout Son Peuple à respecter la vie. Tous les peuples, nations, tribus, sociétés ont été confiés par Dieu à la Vierge Marie. Elle est la Mère de l'Eglise universelle et, par conséquent – de toutes les Eglises particulières qui composent celle-ci et qui sont présentes sur tous les continents. En tant que Mère de Son Peuple, la Vierge Marie exprime la vérité de l'universalisme chrétien. La consécration solennelle des habitants d'un pays au patronage de la Vierge Marie confirme la vérité guidant l'Eglise depuis deux milles ans – tous les hommes constituent un seul et même Peuple de Dieu. Le peuple élu dans l'Ancien Testament, ensemble avec la «nation» chrétienne et d'autres nations ignorant le Dieu Unique en Trois Personnes constituent une communauté d'enfants de Dieu – un Peuple. La mère de ce Peuple est la Vierge Marie.

Prof. dr hab. Eugeniusz Sakowicz, profesor nauk teologicznych, profesor zwyczajny w Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, kierownik Katedry Pedagogiki Kultury i Edukacji Międzykulturowej na Wydziale Nauk Pedagogicznych UKSW; konsultor Rady do Spraw Dialogu Religijnego Konferencji Episkopatu Polski, członek Komitetu do Spraw Dialogu z Religiami Niechrześcijańskimi tej Rady.